

מחית ומחיה

נג'יב מחפוז

מערבית: שמעון בלס

הבחורה: אל אלהים, מתי ישתקו סוף-סוף! מתי תזרח שמשך, אלי, על ארץ שלווה ורגועה?
(מקשיבה לקולות בדאגה גוברת ממשיכה)

הבחורה: כלום מכפרת אני על הטא קד-מון? כלום מתייסרת אני בחב-לי-נגף הזורמים בדמי? או ש-מא אלה משגים שאין רצון לתקנם?
(אי ש נדחף בכוח מאחורי הקל-עים הוא מתנדנד וצונח חסר-הכרה מתחת לעץ. הבחורה גור-חנת עליו בדאגה וטופחת על לחיו בחביבה. הוא פוקח את עי-ניו, מסתכל בה ועוצם אותן שוב. ממלמל)

הבחורה: אבי!
(היא טופחת על לחיו בחביבה, הוא פוקח עיניו ועוצם אותן שוב. ממלמל)

הבחורה: אמי!
(היא טופחת על לחיו בחביבה, הוא פוקח עיניו ועוצם אותן שוב. ממלמל)

הבחורה: אשתי!
הבחורה: התאושש!
(היא שפה את לחייו. הוא פוקח עיניו ומתעורר. מסתכל בה ארר-כות ואחר ממלמל)

הבחורה: את?
הבחורה: השבח לאל. קום. הישען על זרועי.
(מקימה אותו. מנגבת במטפחת את מצחו, מיישרת את שערו. קומתו מזדקפת אט-אט)

הבחורה: עכשיו יותר טוב?
(הבחורה אינו משיב. מתאושש כליל)

הבחורה: נשום עמוק. מזג-האוויר טוב היום.
הבחורה: אין דבר טוב.
הבחורה: לפחות מזג-האוויר טוב. הרגע.
הבחורה: שום מזג-אוויר לא ינעם אחרי היום הזה. גם מצב-רוח טוב לא יהיה.
(מושכת אותו אליה ברוך ומד-ברת בקול מתפנק)

הבחורה: בוא אלי, אני לעולם לא מת-ייאשת.
(הבחורה נועץ בה מבט חד, אך מיד נבוך, בגלל מבטי-החביבה שלה)

הבחורה: אינני יכול ליהנות מחיבתך. סלחי לי.
הבחורה: הלוואי והיית מבקש את זרועי-תי, מפלס מהמצוקה.
הבחורה: הלוואי והיה זה אפשר.
הבחורה: זה אפשר אם תרצה.
הבחורה: (ממשש את ראשו ואת עורפו ופניו מביעות כאב) זה בלתי-אפשרי אם ארצה ואם לא.
הבחורה: זאת הקללה הרודפת את האומ-ללים.
הבחורה: היא רודפת את החיים.
הבחורה: על החיים להיוהר ממנה. אני מומינה אותך לאושר האמיתי עלי אדמות!

הבחורה: אפילו האושר נהפך לפעמים ל-עפר ולבושת בידינו.
הבחורה: כמה כפוי-טובה אתה!
הבחורה: אינני מפר את בריתך, אבל אני ירא אותה. אני ירא אותה בשעת תבוסתי זאת!

הבחורה: כך אתה מתייחס לגילוי-הלב?
הבחורה: אני נזכר בריסי-העיניים הכב-שת-הידעת.
הבחורה: הלוואי והיית מבקש את זרועי-תי כמפלס מהמצוקה!
הבחורה: הוי יופי חם ומנצח, חזק ממוות! בורעותיך נכזבו חלומותי!
הבחורה: הוא מועיל לך יותר מחלומותיך.

הכמה מחולקת לשניים. החלק הקרמי, התפס בשני שלישים מהבמה, מאור וכדור. באמצעיתו עץ דקל ובצידו תעלה שקמה. החלק האחרון, עשוי מדרגות בצורת "מצטבה" (** שריו בחשבה תראות בו צלילות אנשים מתי או ישנים. התפאורה מופשטת. עם עלות המפך נשמעים קולות-מריבה בין שני אנשים. הבאים מן הצד השמאלי של הבמה. קללות, איזמים, חכמות.

בחורה יפה מהלכת הגה ושוב בין הדקל לבין התעלה. לכתשה תואם את האווירה המופשטת של התפאורה, וקשה לקבוע את חזוניה מבחינה גיאוגרפית; כזה יהיה גם לברשם של המשתתפים האחרים.

הבחורה: אין דבר שישווה למוות.
הבחורה: מה עשיתם למוות ומה עשה מלפנים!
(גבותיו נצמדות במבוכה)
(צחוק לגלגני וגס פורץ מצד שמאל)

הבחורה: מורך-הלב יעכיר לעד את שלוות הגברים.
הבחורה: כמה מדהים, שאתה נושא נפשך אל התווה!
הבחורה: אני נושא נפשי באמת אל מנר-רת-החיים על סף תהום-הסכנה.
הבחורה: ולרם ולתעיה ולאבק-הדרכים.
הבחורה: לא, כי אם לבטחון העצמי האי-תן.

הבחורה: ולזריית עפר על כל הנכשל ב-דרכו.
הבחורה: לקריאות העזות המבריחות את העכברים אל חריהם, להנאת התהיה טעונת-החרדה על אפ-שרויות החיים והמוות.
הבחורה: ולכתמי-הדם המבעיתים שיכסו את פניך?
הבחורה: לפעמית הלב, לגאוות הנצחון הנשען על הזכות והכבוד!
הבחורה: אתה אנוכי, אתה מתכחש לי מרוב שובע ונפשך עורגת לריח הדם.
הבחורה: אני אוהב אותך אך מסרב להת-פלש בעפר!
הבחורה: משמע, אינך אוהב אותי!
(הבחורה מצביע על ה"מצטבה" השרויה בעלטה והצלליות ה-שרועות עליה)

הבחורה: מופת ישמשו לי האבות!
הבחורה: אני ממאנת להביט בפני המוות.
הבחורה: אבל הם חיים כל עוד חיים אנו.
הבחורה: אין לפניך ואין אחריך ואין קיים בעולם זולתי.
הבחורה: כמה התרפקתי בעבר על מילים אלו עד שנרמסתי ברגלי האויבו ליבית את זעמו בהלצותיך.
הבחורה: ההלצה היא מנכסי תרבותנו, מדוע יהיה גמולי מכות נמר-צות!
הבחורה: הזהרתי אותך שלא להפליג בה.
הבחורה: כשביקשתי להגן על עצמי כשלו ידי.
הבחורה: הגבר המנומס עדיף בעיני מה-גבר החזק.
הבחורה: האמנתי לך עד שרפו זרועותי! חובתי היתה להצילך מחיי תעיה בתווה.
הבחורה: וכך הוא גבר עלי, ועתה הוא לועג לחולשתי.
הבחורה: אל תתן לגאווה להפריד בינינו!
הבחורה: הכלימה מפרידה בינינו, כמו שהמוות היה אמור להפרידנו.
הבחורה: אין דבר שישווה למוות.
הבחורה: הוא אינו הדבר הרע ביותר ב-חיים.
הבחורה: הוא האויב הראשון של החיים, האמן לי.
הבחורה: כלום תנוח דעתך אם אשלים עם התבוסה?
הבחורה: השלם עם כל דבר, רק לא עם

(צחוק לגלגני וגס פורץ מצד שמאל)

הבחורה: שמעת איך הוא מתגרה בי ב-לגלוג?
הבחורה: רוח-סערה תחולל שואה.
הבחורה: הוא מתגרה בי!
הבחורה: אשיר לך שיר שירקיד אף את היונים. הקשב לי, אני!
הבחורה: יבושם לזרזירים!
הבחורה: וכך תתבשם תאוות-הדמים!
הבחורה: צחוקו הלגלגני סותם את ריאותי בעפר.
הבחורה: אטום אוזניך.
הבחורה: אבל נבראחי עם אוזניים.
הבחורה: שמע בהן לשיחתי הטהורה.
הבחורה: שיחתך ריפתה את ידי. שלום!
הבחורה: אתה עוד תודקק לי.
הבחורה: היי-נא התקווה הדחוקה, עד ש-ירוח.
הבחורה: לא ירווח לך הרחק מזרועותי.
(הצחוק הלגלגני נשמע מרחוק)

הבחורה: שלום!
הבחורה: תערב שנתך, על אף ההמולה.
הבחורה: אני את ההמולה בטרם אישן שינה ערבה.
הבחורה: עוד מלה בטרם אלך: אינני רוצה להגיע אל היאוש.
(הבחורה תוחב אצבעותיו באו-ניו. הבחורה מביטה בו ארוכות ופורשת לצד ימין)
(הבחורה מסתכל לעבר ה"מצט-בה")

הבחורה: לא אדע את מהות החיים אלא מפני מי שהשיגוהו המוות!
הבחורה: המוות.
הבחורה: היא הלכה, אבל לא למקום רחוק. אי-אפשר להימלט מפניה לגמרי, ואינני רוצה בזה, לא אוכל לעמוד בזה. אבל אני רי-צה לדעת את האמת!
הבחורה: האמת.
הבחורה: דברו ברורות, אל תדברו כדבר האבן.
הבחורה: האבן.
הבחורה: ספרו לי על המוות והחיים.
הבחורה: החיים.
הבחורה: איזהו גיבור?
הבחורה: גיבור.
הבחורה: האם הוא הלוחם?
הבחורה: הלוחם.
הבחורה: האם הוא שוחר-השלום?
הבחורה: שוחר-השלום.
הבחורה: לעזאזל! לעזאזל!
(פונה עורף ל"מצטבה")

הבחורה: (בצעקה) עלי להתכונן. אני מבקש את הרופא. רופא!
(נכנס הרופא בלבוש בלתי-מוגדר, עטור זקן ובידו תיק)
הרופא: אל תצעק פן יסתבך מצבך.
הבחורה: כבר קבעת את מחלתי שאתה מוהירני מסיבוכים?
הרופא: אין אנו מומנים לנשפים.
הבחורה: אתה עצמך נראה חולה.
הרופא: אני עושה עבודת-יומיים ביום אחד.
הבחורה: הו!
הרופא: המגיפה.
הבחורה: יש מגיפה?
הרופא: אתה כאילו חי בעולם אחר.
הבחורה: אני חי בעולם גדוש מצוקה.
הרופא: היא מתפשטת על אף אמצעי-ההדברה הסדיריים.
הבחורה: ודאי הנפילה את עושרכם.
הרופא: אנו מתעשרים ממחלות, לא מ-מגיפות.
הבחורה: המגיפה היא מחלה בהיקף גדול.
הרופא: המגיפה מתפשטת כעיוורת ומס-כנת את חיי ראשי המדינה, לכן הם כופים על הרופאים להדבי-רה וכך אין אנו מרוויחים כלום.
הבחורה: זה מצער. כך אנו משלמים על הונחת העניים המוזהמים.
הרופא: המגיפה חדרה מבחוץ, כרגיל.
הבחורה: אולי אבל היא פוגעת בעיקר בעניים.
הרופא: הפעם היא פגעה בבני המעמדות העליונים!
הבחורה: תופעה מוזרה, ראויה לעיון.
הרופא: אבל אתה הזמנת אותי בגלל עניין חשוב יותר מרכישת ידע כללי ברפואה!
הבחורה: אתה צודק. נדמה לי שאני חולה.

הבחורה: אתה צודק. נדמה לי שאני חולה.

הבחור: ומת תפקידך ?
הענק: לשמור על מאזני-הצדק.
הבחור: ומי מינה אותך לתפקיד זה ?
הענק: כל אדם בוחר בתפקיד וההולם אותו.
הבחור: אבל לא ביקשתי ממך עזרה.
הענק: אולי מפני שלא ידעת שאני ב"קרבנתך, או אולי...
הבחור: אולי ?
הענק: אולי מפני שאתה מגזים בהער-כת כותך.
הבחור: זה ענייני, מכל מקום.
הענק: לא.
הבחור: לא ?
הענק: זה כלול בתחום תפקידי, עלי להצילך, אפילו מעצמך.
הבחור: אבל בסופו-שלי-דבר זה נוגע לי בלבד!
הענק: זה נוגע גם לי, בתוקף תפקידי.
הבחור: תודה רבה. אני מבקש ממך לא להפליג בהערכת תפקידי. איש חצוף פגע בי, ואין לי ברירה אלא ללמרו לקח בעצמי.
הענק: אבל הוא חוק ממך, ואיש זולתי לא יוכל לו.
הבחור: אין לי צורך בעזרתך.
הענק: אתה זקוק לה מאוד-מאוד.
הבחור: אני מודה לך שנית. אינני מכירך ואין קשר אמיתי בינינו.
הענק: אני חלק בלתי-נפרד מהמקום הזה, יש לי כאן מקור-פרנסה ושאר-בשר. נוסף על כך יש קשרי-ידידות עתיקי-ימים בין משפחתי ובין אבותיך.
הבחור: אבותי ? אני מפסק.
הענק: מגין לך ספק זה ?
הבחור: אני מכיר את האנשים שהיו להם מגעים איתם.
הענק: אינך יכול להכיר את כולם ואין ספק שמשפחתי בין אלה שאינך מכיר.
הבחור: גם אם נכונים דבריך אינני חייב לקבל את עזרתך.
הענק: אני מזכיר עובדה היסטורית זאת כדי להצדיק את קבלת העזרה ולא כדי לחייב אותה.
הבחור: אם כן, אין זאת חובה!
הענק: החובה חלה עלי בתוקף תפקידי.
הבחור: אני דוחה את עקרון החובה.
הענק: ממש מדהים שאתה מסרב לקבל עזרה היורדת אליך משמים!
הבחור: את המכה קיבלתי אני, ועלי להחזירה!
הענק: אינך מסוגל לעשות זאת בעצ-מך.
הבחור: זה לא ענייניך.
הענק: זה כל מה שיש לי, זה תפקידי בחיים.
הבחור: תפקידך אינו מעניין אותי.
הענק: אל תעורר בי ספק בשפיות דעתך.
הבחור: בבקשה, לך והנח לי לעשות חשוב, חשוב היטב, אל תדחה את מתת ההשגחה העליונה.
הבחור: את המכה קיבלתי אני, ועלי להחזירה!
הענק: (הבחורה חוזרת וניצבת בין ה"שניים, הענק מרכין ראשו ל"אות-ברכה, והיא משיבה על ברכתו)
הענק: לכבוד הוא לי לראות את בע-לת-הבית.
הבחורה: תודה, אדוני.
הענק: זה עתה הזכרתי לו את הקשרים מימי קדם בין משפחתי ובין אבותי.
הבחורה: שמעתי הכל.
הענק: הוא אינו מכיר בקשרים אלה.
הבחורה: אי-אפשר שלא להכיר בקשרים ישנים כחדשים.
הענק: חן-חן לקול התבונה.
הבחורה: היה-גא סבלני, הוא שרוי בכעס גדול.
הענק: כלום אין זאת זכותי, לשקוד על מילני תפקידי ?
הבחורה: יבורך התפקיד המגן על החיים.
הענק: חן-חן לקול התבונה.
הבחור: (אל הבחורה) קבונה!
הבחורה: חס-ושלום!
הבחור: קבונה!
הבחורה: פתח את לבך לפניו.

יאירה גנוסר

פחד עצלתיים

גנוסף —
 נְחַתֵּךְ עֲלֶיךָ בְּחֶלֶב בְּשָׂרֶךָ, מִתְחַיֵּים בְּתַנוּעָה מִפְּרִיעִים זֶה לָזֶה הַדְּמוּיִים מִקְּפָלִים חֲלָקִית, כְּהַזְנָחָה, פִּיל מִקְּמֵט, שׁוֹלִים אֲרָכִים וְלַחֵשׁ בְּאֲזֵנֶיךָ — בּוֹא הִנֵּה, פִּיל מִקְּמֵט, שׁוֹלִים אֲרָכִים לְךָ לֵךְ, אָנָּה.
 גוֹעַ — גוֹעַ כְּפִקְדַת צָבָא, צֵא מְגוֹר כְּבֹד וְעֶצְמָאִי
 בּוֹא, פִּיל מִקְּמֵט, בּוֹא, עֲלֶיךָ —
 בְּשֵׁשׁ — תִּקְבַּל צוּרָה יִפֶּה שֶׁל שְׁמֵשׁ — עֲגַל קַרְנַיִם — אֲדוֹן עוֹלָם —
 מְרַחֵב נְפוֹת פּוֹסֵעַ עַל פְּפוֹת תִּמְרָה שְׁמֵשׁ גְּדוֹלָה מְדִי, יִצוֹר עֲגַל, גְּבֵה, מִסְתַּרֵּר פֶּחַד עֲצֵלְתִּים נֶעַע בְּשֵׁשׁ בְּמִרְחָב פֶּחַד מְלֵא גִפְתָּח בְּשֵׁשׁ בְּמִרְחָב פֶּחַד בְּקַרְנַיִם מְהַלֵּךְ בְּעֵלֵי-פְּפוֹת תִּמְרָה.
 עָרַב, עַל הַמִּסְךָ הַקָּטָן, אֵין שְׁמֵשׁ, בְּאֵוִרָה שֶׁל בֵּית
 הוּא חַי מוֹלִי, מְחוּצָה לִי, פִּיל דְּמִיּוֹנֵי קְרִים בְּאֵטִיוֹת לְוֹק אֶת הַעֲלִים מִעֵבֶר לְרֵאשׁוֹ בְּגוֹף — הַחַי עַל כְּפוֹתָיו.
 דוֹרֵךְ פְּתוּדִים מוֹחֲצָה לוֹ, מִתְנוּעֵעִים בְּהַקְרָנָה קְטָנָה, בְּתוֹךְ הַטְּלָבִיּוֹת, לְמַגְנִינָה סְתָמִית. שְׁעוֹת לֵאמֹר — אֵין בִּי פֶּחַד, הוּא כְּפוֹת מוֹלֵי — בְּשִׁדוֹר הַחַי הוּא רַק כְּפִיל קָטָן, שֶׁל מְשׁוֹת — שְׁאֵין בֵּה נְגִיעָה אֲלֵי.
 הַפִּיל שְׁלִי מִתְאַמֵּן לְלוֹת אוֹתִי כְּבַעַל חַיִּים מְאֻלָּף. מְאֻלָּף, מְאֻלָּף, עֲקֹשׁוּ הוּא קָאן, כְּפִילוֹתוֹ בְּרוּחָה — פִּיל פְּטָרִיאַרְכֵלֵי — בְּתוֹכִי הוּא מְגִיב —
 בְּתַנוּעָה בְּתִיבֵי קְטָנָה, בּוֹלְשֵׁת, רוּצָה לְהַמְלִט, לֵאמֹר, לְבָרַח, בְּרֵאשׁוֹ הַמְּקָלֵג יַחֲפֵשׁ מִתּוֹכִי אֲחֵר הַיְצוּרִים הַגְּדוֹלִים מִמֶּנִּי בְּעֵלֵי חַיִּים כְּמוֹהוּ, פְּטָרִיאַרְכֵלֵי, לֵאמֹר בּוֹשָׁה.

מע בעיניך, תראה באוונך, תזכור בשכלך ותחשוב בזכרוניך.
הבחור: תרופה מוזרה וקשה מנשוא!
הרופא: אבל טובה, יעילה וברוקה.
הבחור: תודה לך.
הרופא: סלח לי, עלי ללכת.
הבחור: דרך צלחה.
 (הרופא פונה לצד שמאל. ה"צחוק הלגלגני עולה. הרופא נע"צר, פונה לאחור ויוצא מהצד שממגו בכנס)
הבחור: עלי להשתיק את הקול המאוס הזה. אין פתרון אחר.
 (קול מצד ימין: יש פתרון אחר!)
 (נכנס איש בעל ממדי ענק, נר"א בטוח בעצמו ומחייך בידי"דוּת)
הבחור: מי אתה ?
הענק: ידיד.
הבחור: אבל אינני מכיר אותך.
הענק: בעולם שאנו חיים בו אנו מכירים רק את אויבנו.
הבחור: לא ראיתי אותך קודם.
הענק: הנה אתה רואה אותי, זה די.
הבחור: רחמיק, אלוהים!
הענק: זכור היטב את הרגע הזה, כי בו מתחיל אושרך.
הבחור: מה אתה רוצה ?
הענק: לעזור לך.
הבחור: במה ?
הענק: בהבסת אויבך.
הבחור: אבל לא ביקשתי עזרה מאיש.
הענק: זה מוכיח שבואי אליך הוא מח"וּוה של ידידות ממש.
הבחור: ומי שלח אותך ?
הענק: אמור, ההשגחה העליונה.
הבחור: זו תשובה כללית, שאינה מסביר"רה דבר.
הענק: אם כן, הנח שבאתי אליך בתו"קף תפקידי.

אתה מסתיר פניך בכפות-ידיך, אבל את סימני המגיפה אין להסתיר.
הבחור: ומה אוכל לעשות ?
הרופא: שאלה זו מעידה על הסימן ה"מסוכן ביותר של המגיפה.
הבחור: לאמיתו-של-דבר אינך מאבחן מחלה, אלא מתעקש לקבוע ש"זאת מגיפה.
הרופא: הנה אתה מעליב אותי, משמע שאתה מרכין ראש לפני מי ש"מתגרה בכך ומתגרה במי שמי"טיב עמך, וזה הסימן העשירי.
הבחור: אתה מתחיל להרגיז אותי.
הרופא: אתה מתרגז בשעה שעליך להא"ריך רוח, הסימן האחד-עשר.
הבחור: (בלעג) לו-לי-לה-בום!
הרופא: טפטטנות לשמה, הסימן השנים"עשר.
הבחור: אדוני הרופא, האם בדקת פעם איש מבעלי-ההשפעה ?
הרופא: הזדמן לי.
הבחור: ואמרת לו את האמת, כפי שאתה אומר אותה לי עכשיו ?
הרופא: לא.
הבחור: מה אמרת לו ?
הרופא: גוהרתי מלהזכיר סימן כלשהו העשוי לפגוע בו.
הבחור: וכך סיכנת את חייו ?
הרופא: מכל מקום, לא סיכנת את חיי!
הבחור: כלום אין זה מסימני המגיפה ?
הרופא: ודאי.
הבחור: אם כן, גם אתה נגוע.
הרופא: בלי ספק. אין איש מחוסן מפני המגיפה!
הבחור: ואינך מרפא את עצמך ?
הרופא: באותה תרופה שעומד אני להמ"ליץ עליה באוונך.
הבחור: והיא ?
הרופא: אין תחליף לתרופה זו, והיא ש"תלך, אם תלך, על ידיך, שתש"

הרופא: אני מקשיב, אדוני.
הבחור: אין שום סימנים מיוחדים.
הרופא: אתה רוצה בדיקה כללית ?
הבחור: בערך.
הרופא: אתה רוצה או שאינך רוצה. מה פירוש "בערך" ?
הבחור: אני מצטער, אבל לזה התכוונתי בדיוק.
הרופא: מדוע לא אמרת מראש למה אתה מתכוון בדיוק ?
הבחור: אל תדון בחומרה את סגנון די"בורי.
הרופא: האם אתה מדבר כרגיל בהיסוס ?
הבחור: בערך.
הרופא: חזרנו אל "בערך" ?
הבחור: נניח שהתשובה חיובית.
הרופא: נניח! אינך מסוגל להביע את רצונך בדיוק ?
הבחור: טוב, אני מבקש בדיקה כללית.
הרופא: סגנון-דיבורך מעורר חשד.
הבחור: שוב הסגנון!
הרופא: זה סימן ראשון.
הבחור: סימן ?
הרופא: אתה הולך סחור-סחור ואינך ניגש ישר לעניין.
הבחור: אני מבקש סליחה.
הרופא: זה הסימן הראשון של המגיפה.
הבחור: המגיפה!
הרופא: את שאר הסימנים אפשר לקבוע על-פי המימצא הראשון.
הבחור: אינני מבין.
הרופא: זה לא חשוב.
הבחור: אבל זאת המחלה שלי!
הרופא: המגיפה היא נחלת הכלל.
הבחור: ואף-על-פי-כן עלינו לדעת מהי.
הרופא: עליך להירפא ממנה, זה הכל.
הבחור: טוב, אמור לי עתה מה הם שאר הסימנים.
הרופא: עליך להגיד.
הבחור: אבל אמרת שאת שאר הסימנים אפשר לקבוע על-פי המימצא הראשון.
הרופא: אתה רוצה להכתיב לי את ש"טת-הטיפול שלי ?
הבחור: אני לרשותך.
הרופא: זה סימן שני!
הבחור: היכן הוא ?
הרופא: אחרי גישושים סחור-סחור נש"מע סוף-סוף משפט ברור: "אני לרשותך".
הבחור: מתוך גימוס.
הרופא: כך נדמה לך. זהו הסימן השני!
הבחור: כך אפשר לראות בכל משפט סימן של המגיפה!
הרופא: מדברייך משתמע חוסר-אמון ב"מדע.
הבחור: אני אחד מחסידי המדע.
הרופא: (נד בראשו בספק)
הבחור: (מצביע על ה"מצטבה" השרויה בעלטה) אני שייך לעם עתיק בעל ההישגים הראשונים ב"מדע!
הרופא: ההצבעה על החשכה מעידה על התרברבות, וזה הסימן השלישי של המגיפה.
הבחור: אני לא כמו שאתה חושב. אני, בדרך כלל, קנאי לעידן המודר"ני.
הרופא: קנאי ?
הבחור: אני מתכוון שאני חסיד התקופה החדשה. אינני פונה אל האבות אלא מתוך הכרח דחוף!
הרופא: הא לך סימן רביעי של המגיפה!
הבחור: ואיך עלי להתנהג ?
הרופא: אני רואה שאין לך מושג איך עליך להתנהג.
הבחור: יש לי סחרחורת!
הרופא: גילוי-הלב גורם לך סחרחורת ?
הבחור: סימן חמישי!
הרופא: אולי הגומתי.
הרופא: מסחרחורת ועד הגומה, סימן ששי!
הבחור: ראוי לי, איפוא, לשתוק.
הרופא: מסחרחורת להגומה ולשתיקה, סימן שביעי!
הבחור: חה-חה-חה!
הרופא: סחרחורת, הגומה, שתיקה, צחוק בלי סיבה, סימן שמיני!
הבחור: חה-חה-חה-חה!
הרופא: הפלגה בצחוק למרות הידיעה הברורה על מציאאותה של המגי"פה סימן תשיעי!
הבחור: (מכסה ראשו בכפות-ידיו)

ממית ומחיה

→ 13

הענק: חזיחן לקול התבונה.
הבחור: (לבחורה) אני תובע ממך יחס של כבוד.
הבחורה: ליבי מלא כבוד ואהבה.
הענק: מדוע אתה סרבני לרוחשים לך אהבה?
הבחור: האהבה עלולה להוליך לאבדון.
הבחורה: האהבה מקורה בחיים.
הבחור: אני דורש ממך להסתלק.
הענק: מוזר שאתה מתייחס בגסות כ"זאת ליופי ולתבונה!
הבחור: (לענק) אל תתערב בענייני ה"פרטיים".
הענק: טוב, טוב.
הבחורה: אני הולכת, אם זה רצונך, אך אני מתחננת לפניך, אנא, פתח לפניו את סגור ליבך!
(הבחורה יוצאת. שתיקה. השג"י"ם מביטים זה בזה, הענק מחייך והבחור מזעיף פנים)
הענק: עכשיו האווירה נוחה יותר ל"שיחה".
הבחור: עדיין לא סיימנו את השיחה?
הענק: עדיין לא. גלה לי את צפונות ליבך, אחר-כך אתה רשאי ל"החליט, כאוות נפשך".
הבחור: (נאנח)
הענק: אני רוצה לעזור לך.
הבחור: אמור לי בגלוי, מה אתה מבקש בתמורה?
הענק: אני ירדתי ולא סוחר.
הבחור: אמור מה אתה רוצה.
הענק: לא כלום.
הבחור: לא כלום?
הענק: חוץ ממה שדרוש לביצוע הפעו"ל, כמובן.
הבחור: מה דרוש?
הענק: יש למשוך את אויבך לכאן, כדי ללמדו לקח.
הבחור: אל המקום הזה?
הענק: כן.
הבחור: אסור להרשות לו לטמא את ה"מקום הזה!
הענק: אל תיחס למקום חשיבות יותר מזה שהוא ראוי לה.
הבחור: (מצביע על ה"מצטבה") מקום זה קדוש מיום שהם נטמנו בו.
הענק: אל תיחס למתים חשיבות יותר מזה שהם ראויים לה.
הבחור: זאת דעתך על האבות?
הענק: חיק האדמה מלא עצמות, ולעו"לם לא תדע אלו מהן עצמות אבותיך.
הבחור: דעה זו ראויה לאיש שאין לו שורשים.
הענק: אל תכעס, אני רוצה להבהיר לך את שיטת-עבודתי.

הבחור: מדוע לא תלך אליו?
הענק: אני יודע מה שאני רוצה.
הבחור: ואם אקבל את שיטתך, האם תתחיל מיר בפעולה?
הענק: עדיין לא אמרתי הכל.
הבחור: עוד תנאים?
הענק: אל תחזור על המלה "תנאים", היא אינה נסבלת בין ידידים.
הבחור: טוב, מה אתה רוצה עוד?
הענק: בתקופת-הכוננות אהיה זקוק ל"שירותים מיוחדים".
הבחור: למשל?
הענק: לספק לי מזון ובידור הכרחי.
הבחור: יפה. אך נדמה לי שדרישותיך לא תמו.
הענק: תיטיב לעשות אם תזמין את ה"עלמה הנכבדה להצטרף אלינו.
הבחור: ה"בחורה שלי?
הענק: היא לב גדול, שיש בו מקום לרבים.
הבחור: אולי גם לאויבנו המשותף?
הענק: אני מתכוון לומר שאהיה זקוק לחיבה בטרם קרב.
הבחור: ומה עוד?
הענק: הואיל ואהיה יד-ימינך לשעת-חירום ראוי שלא תסתבך בלי להיוועץ בי.
הבחור: נימוק משכנע!
הענק: לא תתיידד עם אדם בלי הסכמ"ת. הוא עלול להיות אויבי.
הבחור: אחד ועוד אחד הם שניים.
הענק: ולא תריב עם אדם בטרם תשאל לדעתו. הוא עשוי להיות ידידי.
הבחור: אין ויכוח.
הענק: אם כן, נתחיל?
הבחור: ברשותך האדיבה, שאלה אחת: כלום יעלה בידי אויבי להשיג ממני יותר מזה?
הענק: (בכעס) לא המעשה חשוב אלא מי שעושה אותו!
הבחור: מי שעושה אותו?
הענק: נשיקה שאתה מקבל מרעייתך אינה דומה לנשיקת יצאנית, סטירת-לחי מיד אביך אינה כ"סטירת-לחי מידו של זר!
הבחור: אתה מעמיד את עצמך במקום אבי ובמקום רעייתי?
הענק: ובכן, אנחנו כבר מבינים זה את זה.
הבחור: (בכעס) הסתלק מכאן!
הענק: מה קרה לך?
הבחור: הסתלק! הסתלק מהר!
הענק: לאן אלך?
הבחור: הסתלק ממקום קדוש זה!
הענק: הוא קדוש גם לי.
הבחור: מה אמרת?
הענק: אדוני, עת ארוכה שאנו עומדים כאן ומתדיינים. פרק-זמן זה מעניק לי את זכות הישיבה; נוסף על כך כבר נוצרו יחסים

אנושיים הרוקים ביני ובין ידי"דך הנבונה, ואפילו ביני ובין האבות האלה.
הבחור: אתה רמאי!
הענק: יסלח לך אלוהים.
הבחור: הסתלק מכאן, איבני רוצה בעו"ל רתך, אצא להילחם לבדי!
הענק: אם כן, יהיה עליך להילחם נגד שניים!
הבחור: מדוע?
הענק: אתה פותח במעשי-איבה נגדי, ויהיה עלי להגן על עצמי.
הבחור: תתקיף אותי מפני שאני דוחה את עורתך?
הענק: מפני שאתה רוצה לגרש אותי מהמקום הקדוש לי ומפריע לי במילוי תפקידי הראשי בחיים.
הבחור: לא כדאי לך לזלול בי, אמנם איבני ענק כמורך, אבל גמרתי אומר להילחם ואפילו נגד ה"מוות!
הענק: אם אתה רוצה למוות, מות.
הבחור: אמות רק בקרב!
הענק: צא לקרב ומות.
(הבחורה חוזרת בצעדים מה"י-רים)
הבחורה: ביקשתי שתפתח את ליבך לה"בנה ולא למוות!
הבחור: ההבנה גרועה ממוות.
הענק: הוא טיפש.
הבחור: והוא מאותו סוג של בעל הצחוק, אבל גרוע ממנו.
הבחורה: צר לי מאוד.
הבחור: לא יהיו חיים טובים כל זמן ששני אלה קיימים.
הבחורה: מתי אשמע מלה טובה?
הבחור: כאשר ייעלמו שניהם והדומים להם.
הבחורה: דיבור חוזר ונשנה בלי סוף.
הבחור: זאת האמת!
הבחורה: מתי אשמע מלה טובה!
הענק: אני חוזר על מלה מבוקשת זאת ואין שומע.
הבחורה: (לענק) כלום אינך יכול לשמור על האיזון הצודק בלי תנאים?
הענק: אני שונא את המלה "תנאים".
הבחורה: כלום אינך יכול לשמור על ה"איזון הצודק בלי לדרוש דבר?
הענק: זה לא יהיה צודק לגמרי.
הבחורה: מתי אשמע מלה טובה?
(הצחוק הלגלגני נשמע מרחוק) (הענק מקשיב לקול בעניין וב"תמיהה)
הענק: אלי, אני מכיר את הקול הזה!
הבחורה: זה קול אויבו.
הענק: אויבו?
הבחורה: כן.
הענק: פלא-פלאים, צירוף-מקרים מו"זר!

זה האיש שהתכוונת לעזור לו להשמידו.
הענק: חה"חה"חה!
הבחורה: מדוע אתה צוחק?
הענק: הוא בן-משפחתי מצד אמי!
הבחורה: בן משפחתי?
הענק: כן. לעולם לא אשכח את ימי-הילדות המאושרים!
הבחור: עד עכשיו סברתי שאתה לפחות יודע מיהו האויב שהתנדבת ל"הכותו.
הענק: חה"חה"חה!
הבחור: האם עדיין אתה רוצה לעזור לי?
הענק: אבל אתה דחית את עורתי!
הבחור: נניח שקיבלתי אותה; האם תג"שים את הבטחתך?
הענק: עם כל התנאים שהתנתי?
הבחור: הרי אתה שונא את המלה "תנאים"!
הענק: כן או לא?
הבחור: כן.
הענק: אם כך, אני מוכן להשכין שלום ביניכם!
הבחור: להשכין שלום?
הענק: לטובת העלמה הנבונה הזאת ולטובתך.
הבחור: והתחייבויותיך הקודמות?
הענק: לבני-המשפחה יש זכויות מש"להם, ועלי להתחשב בהם.
הבחור: אבל הוא התקיף!
הענק: אף-על-פי-כן.
הבחור: הרי הוא סתם שודד-דרכים?
הענק: אף-על-פי-כן.
הבחור: הוא פרא-אדם ומושחת!
הענק: אינך מכיר אותו.
הבחור: לא שמעת את צחוקו הלגלגני?
הענק: הוא אוהב להתלוצץ. בחור עליז באמת.
הבחור: אני מכירו היטב. הכרתיו מתוך מגע ומשא, שכנות ולוחמה!
הענק: האמן לי, הוא אינו מגלה את מכמני-נפשו אלא למי שאוהב אותו ומבין אותו.
הבחור: יותר נכון, הוא אינו מתרכז ומתעזר אלא לפני מי שמשכיל להענישו ולהכותו.
הענק: תודה לאל שלא השכלת להכו"תו.
הבחור: מדוע?
הענק: כי אז הייתי חש לעזרתך.
הבחור: אתה כבר מאיים עלי!
הענק: לבני המשפחה יש זכויות מש"להם.
הבחור: סוף-סוף נתגלתה האמת. אינך אלא רמאי, כמוהו!
הענק: מחשבותיך ימיטו עליך שואה. (הסוף בגליון הבא)